

REZIGNÁCIÓ ATYA

*Most, hogy kertünk csöndje ásít,
zümögnek a karbunkulus-hátú bogarak,
tengeri kővületek fríze koszorúzza a kőporos
homlokzatokat – csigavonalaikat rózsás-szöszös
virághajzat cirógatja. Betonkeverő mordul,
rádió visít fel – ijedten ugrik arrébb egy macska.*

Vess meg, ha szeretni nem tudsz. Hajókat vontat
a távolban egy csigalassú óriás, aki nem akarja
megerőltetni magát. Palotakertek felett csapdosnak
a háрпиák oldalági leszármazottai, madárfejük van,
de az udvart beárnyékoló testük, hatalmas, karmos
lábuk. A virágbozontból porcelánarc bújjik elő
félősen, bőre és a szirmok egyforma színűek.
Enyhe pír, Barack, flamingó és neonnarancs
között. Azt suttogja, *nem bízik senkiben.*
Hogy álmában olyan a föld, mintha minden
futóhomokká válna, és beterítené az ágyásokat,
vagy iszap, lehúzza és magába temeti.

Ha tűz a nap, homok, ha zuhog az eső, iszap, felelem,
és görnyedek egy könyv fölé, amelyben egy azóta
kihalt, de a valóságban sohasem létezett nemzetség
egyik tagja azt mondja a másiknak párzás előtt,
hogy *karóba húzlak.*

Sohasem volt az embereknek ízlése, pöröl
srégen szemben az árnyékszögben velem
egy orgonahajú, régen elporladt rokon,
aki túlságosan ragaszkodik a házhoz.
A volt feleségemtől jobban félek,
mint tőle – pedig amikor a fenti sorokat
írtam neki, még olyasminnek láttam,

mint azt a nimfát vagy lart, aki
szégyenlősen somfordált előttem néha,
kacérkodott a saját kacérsága gondolatával,
de egy nyugalmazott klasszika-filológust
ugyan ki tudna zavarba hozni, és
miért is akarná?

Kertem teremtményeinek koszorújából
figyelek fel a lányra, aki a kerítésen túl áll,
mohón issza be a szeme a gránátalmavirágot
és a szellőrózsa halvány kis bogait, a túllét
áttetsző sejtetéseit a zord túlevélsarkokban,
hajóvontatást, láncok csörgését, kötél súrlódását
véli hallani.

AGGLOMERÁCIÓ BEÉPÍTÉS ELŐTT KÉT PERCCSEL

A nap a fák kohókarjaiban.
Lassan olvasztják szét aranyát,
bűvös rámába vonják a várost,
elénk terítik aranykorát.

Rétet lecsupaszítva, vígan,
szénerdők közt könnyű szél suhan –,
viskók süllyednek talajba derékig,
szénágkeretben jászol a tájkép.

Akác göcsörtös mancsain át pislog
még kicsit kéken az ég – aranyló felhőpamacshaj,
alatta köntöse rózsáslila sávja –
lenti szürkeségünk tükre ez a pompa.

Télköpeny, barna háztetők szövedéke,
vaskígyók, acélcsigák őrzik
a nyüzsgést és a nyugalmat,
felkenve matt felületre az alkony viaszát.

A védelem hályogának alkonybuborékja,
szférák üveggömbfalának áltengeréből
partra vetődött, kifakult korall,
rózsakvarc-érdesség mindenén.

Aranypalástú nyírfazuhatagban
folyó a haj és tűz a szem.
Köd sompolyog a kert végében,

a felejtés szövete felfejthetetlen.

Ha minden sejt emlékezne is,
ne érezze a test önmagát.
Marad az íriszben a láng,
csuklók és bokák hínárral csomózva –

csontkarok húzzák a jeges Cocytusba.

Akácmarokkal fognak fent kezét;
de kicsusszan markukból a tűzszemű lány,
haja ad a folyónak életet.

VENDÉGSÉG

Mindent szeretett, ami régen volt szokás.
Ibolyacsokrokat a leveleikkel körítve,
paprikás, olajban sült ételeket;
miután jóízűen megrágta, lenyelte,
és leöblítette egy gejl borpárlattal,
a háta mögött araszoltak a falvédőn
a minták, mint egy cohors vöröshangya.

Mindent áldott, ami kőbe volt vésve,
ezért értelmezhetette így a szavaimat is;
egy kerítés előtt álltunk dideregve,
kitöltve a vadszőlőfüggöny réseit,
címerünk a sunyi kalmár és a fősvény kincstárnok
oroszlán- és griff-feje, csontos markuk
egy percre érdekből összeolvad,
ma már se széltől, se kósza ágtól
búbarna köpönyeg tovább nem szakad,
lomha vihar söpri az utcát este nyolctól
hajnali ötig, hogy a reggel arcba röhögje:
ma sem lesz virágszirmokkal csempézve
a járda, hogy kis hölgyed csokorba kösse.

Mindent megbecsült, ami már nem létezett,
lebontott ház a sarkon, betört ólomüveg portál,
szokások, ha tetszik, ha nem, csak mondják
a végén, hogy *jó, hogy itt voltál,*
hogy közben mi történt, széttördeli
a látszat, mert mást nem tehetnek,
vadul kígyózó indái szomjas és szívós,
ravaszul összefonódó levélhadaknak.